

روایتی از موکب مردمی میعادالرضا(ع)، چند روز قبل از ورود زائران

خدمت در مسیر

عیدگاه

نیکو عقیده چهارشنبه هفته گذشته، روز شروع فعالیت رسمی موکب میعادالرضا^(ع) بود؛ روزی که خادم‌ها، روبه حرم امام رضا^(ع) ایستادند، صلوات خاصه خواندند و اذن خدمت گرفتند.

این موکب هر سال در حدفاصل شهرک رضویه و شهرک شهید باهنر برپایه می‌شود؛ جایی که اهالی منطقه ۶، با کمک اداره فرهنگی شهرداری این منطقه از چند روز قبل دور هم جمع می‌شوند تا به استقبال زائران بروند. گرمای هوای امسال نه تنها زائران را از خدمت‌رسانی کم نکرد، بلکه خادمان موکب را برای پذیرایی از زائرانی که در هر گرمای به این ایستگاه می‌رسیدند، مشتاق‌تر کرد.

● خیاط موکب

محمد امیری راد، یکی از خادمان همیشگی موکب میعادالرضا است. مردی چهل و دو ساله که دوازده سال پیش خدمتش را شروع کرده. او مشغول چیدن میز است که وارد غرفه می‌شویم. شغلش خیاطی است و درست از همان سالی که وارد این کار شده، نیت کرده که پنج روز آخر صفر، کار و مغازه‌اش را ببندد و پرچم خیاطی‌اش را به این موکب بیاورد؛ «اینجا اگر لباس کسی نیاز به تعمیر داشته باشد، دکمه‌ای کنده شده باشد یا زائری کار خیاطی نیاز داشته باشد، من آماده خدمت هستم. تمام وسایلم را هم به این غرفه آورده‌ام. از نخ و سوزن بگیرد تا چرخ خیاطی».

کارش فقط دوختن نیست؛ خیلی وقت‌ها حین دوخت و دوز زائران کنار دستش می‌نشینند و حرف دلشان را می‌زنند. از دلتنگی‌ها، از نذری که آورده‌اند، از شوقی که برای رسیدن به حرم دارند. او خاطرات زیادی از همین گپ‌های کوتاه دارد؛ «یک زائر هر سال به نیابت از پدر و مادر سالمندش که دیگر توان سفر ندارند، به مشهد

می‌آید. گوشه خیاط‌خانه موکب می‌نشیند، اشک می‌ریزد و از حال و هوایش می‌گوید».

● آماده‌سازی جاده برای ورود زائران

حیدر آردنی بادستکش و بیل، مشغول کندن خارهای گوشه و کنار ایستگاه است؛ یکی از چهل پاکبانی که هر سال با خواست خودشان به این نقطه می‌آیند تا قدم اول خدمتشان تمیز کردن همین زمین خشک و بیابانی باشد. می‌گوید از دو روز قبل همراه دیگران آمده است تا خارها را بکنند، زمین را صاف کنند، داربست‌ها را بالا ببرند و فضا از حالت بیابانی بیرون بیاورد.

سرش پایین است اما با حوصله توضیح می‌دهد که چطور از صبح تا ظهر کنار دیگران کاری کند تا ورودی موکب شکل بگیرد. می‌گوید این کارها شاید کوچک به نظر برسد، ولی اگر همین خارها در مسیر بماند، ممکن است پای یک زائر اذیت کند.

پشت داربست‌ها و پارچه‌هایی که آشپزخانه موکب را شکل داده، صدای ظرف و قابلمه می‌آید. عباس خسروی، یکی از فعالان ثابت این برنامه، آنجا مشغول کار است. او هم درست از دور و پیش، خودش را رسانده و کارش پختن صبحانه، ناهار و شام برای خادمان موکب است. در شهر آشپز است، ولی می‌گوید برای این چند روز مغازه‌اش را می‌بندد.

● نماد همدلی

رئیس اداره فرهنگی و

اجتماعی منطقه ۶ شهرداری که خودش حالا در موکب حضور دارد، از تاریخچه این ایستگاه می‌گوید: این موکب از حدود سال ۱۳۹۰ با تلاش مردم منطقه پایه‌گذاری شده و رفته رفته با همکاری شهرداری، ساختاری منظم پیدا کرده و حالا هر سال میزبان هزاران زائر است. محسن پاکدامن توضیح می‌دهد: آماده‌سازی موکب حدود ده روز جلوتر از آغاز می‌شود که شامل کف‌سازی، جدول‌گذاری و برپایی سازه اصلی است. مساحتی نزدیک به ۱۱۰۰ متر مربع دارد و با بخش‌هایی مثل حسینیه، آشپزخانه، غرفه خیاطی و ماساژ، غرفه کودک و غرفه شهدا طراحی شده است. آیین «اذن خدمت» هم روز زیارتی امام رضا^(ع) برگزار می‌شود تا رسماً خدمت‌رسانی آغاز شود.

این موکب امروز نمادی از همدلی مردمی است؛ جایی که با همت اهالی و خادمان، بدون دخالت مستقیم نهاد‌های رسمی، آماده استقبال از زائران می‌شود.

نوجوان ورزشکار محله شهید آوینی
با یک سال تمرین به قهرمانی کشور رسیده است

نترس بودن شرط مهم موفقیت

امید محله

مشت زدن را دوست داشتم، این رشته را به من پیشنهاد دادند. با کیک بوکسینگ هیجانم را تخلیه می‌کنم، چون در این رشته امکان استفاده از دست و پا هر دو وجود دارد.

● در این رشته چه کسانی الگوی تو هستند؟

مصطفی موسوی و مجید حسین‌زاده، از مربی‌های خوبم در باشگاه، الگوهای من هستند. خودشان مقام جهانی دارند و من هم می‌خواهم این مقام را به دست بیاورم.

● دلیل موفقیتت را چه چیزی می‌دانی؟

تمرین زیاد باعث موفقیتم بوده است. من چند شیفت در باشگاه تمرین می‌کنم، از طرفی علاقه شخصی‌ام

مرضیه میرزاپورا با عضویت در باشگاه «شهیدای پهلوان» اولین قدم را در راه هدفش برداشت و با توجه به علاقه‌اش و راهنمایی‌های مربیان، رشته کیک بوکسینگ را انتخاب کرد. مهدی خوافی نوجوان یازده ساله ساکن محله شهید آوینی یک سال است وارد این ورزش شده و در همین مدت کم با کسب مقام اول چند مسابقه بین باشگاهی و استانی و مقام نخست مسابقات قهرمانی کشور (wko) در رده سنی نونهالان با وزن منفی ۳۵ کیلو استعداد خود را نشان داده و به عنوان قهرمان سال شناخته شده است.

او جزو شاگردهای ممتاز باشگاه است و هم‌زمان نیمی از روز را در یک کارگاه قفل و کلیدسازی کار می‌کند و با معدل ۲۰ جزو شاگردهای ممتاز مدرسه پاسداران است.

● چرا به سراغ ورزش رفتی؟

به سفارش مادرم بود. چون مادرم می‌خواست روابط عمومی‌ام بهتر شود و بیشتر با مردم معاشرت کنم. از طرفی ورزش باعث روحیه پهلوانی می‌شود.

● چرا این رشته را انتخاب کردی؟

من ابتدا در رشته دفاع شخصی ثبت نام کردم. اما با راهنمایی و مشورت مربی‌های باشگاه و اینکه گفته بودم از کودکی

به ورزش طوری هست که نمی‌ترسم در راه رسیدن به هدفم آسیب ببینم.

● آیا کسی از بین دوستانت با دیدن

تلاش و انگیزه تو جذب ورزش شده است؟

بله، سه نفر از دوست‌هایم به نام‌های امیرحسین حسینی، علی نظام دوست و متین توانا وارد این رشته شدند که دو نفر از آن‌ها در حال حاضر این رشته را ادامه می‌دهند.

● تا چه زمانی رشته کیک بوکسینگ را ادامه می‌دهی؟

تا زمانی که قهرمان جهان بشوم و می‌خواهم با برنامه ریزی پیش بروم؛ دوست دارم در جوانی قهرمان بشوم.

● به غیر از ورزش، به رشته‌های دیگری هم علاقه داری؟

نقاشی را خیلی دوست دارم. تصمیم دارم سال بعد به کلاس‌های طراحی و نقاشی بروم؛ چون در این زمینه استعداد دارم و نقاشی‌هایی را که می‌کشم، بقیه دوست دارند و تشویق می‌کنند که این مهارت را پرورش دهم.

● در آینده می‌خواهی چه شغلی داشته باشی؟

می‌خواهم قاضی بشوم تا بتوانم عدالت را در حد توان برقرار کنم.

● برای کسانی که می‌خواهند وارد این رشته شوند، چه پیشنهادی داری؟

تلاش کنند و منظم باشند و اگر کسی می‌خواهد این رشته را شروع کند نباید از چیزی بترسد؛ چون یکی از شرط‌های موفقیت در رشته کیک بوکسینگ نترس بودن است.